

- 4) Artykuł 107 ust. 1 TFUE należy interpretować w ten sposób, że w przypadku gdy uregulowanie krajowe ustanawiające ustawowe prawo do podwyższonej zapłaty za energię elektryczną wytwarzaną z odnawialnych źródeł energii stanowi „pomoc państwa” w rozumieniu tego postanowienia, dochodzone na drodze sądowej roszczenia mające na celu skorzystanie w pełni z tego prawa należy traktować jako wnioski o wypłatę nieotrzymanej części tej pomocy państwa, a nie jako wnioski mające na celu przyznanie odrębnej pomocy państwa przez sąd, do którego wniesiono sprawę.
- 5) Rozporządzenie Komisji (UE) nr 1407/2013 z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie stosowania art. 107 i 108 [TFUE] do pomocy de minimis, a w szczególności jego art. 5 ust. 2, należy interpretować w ten sposób, że przestrzeganie proggu pomocy de minimis ustalonego w art. 3 ust. 2 tego rozporządzenia należy oceniać w świetle kwoty pomocy żądanej na podstawie właściwego uregulowania krajowego skumulowanej z kwotą wypłat otrzymanych już w okresie odniesienia na podstawie tego uregulowania.
- 6) Artykuł 1 lit. b) i c) rozporządzenia Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 108 [TFUE] należy interpretować w ten sposób, że w przypadku gdy dana pomoc państwa nie odpowiada żadnej z kategorii pomocy istniejącej przewidzianych w art. 1 lit. b) tego rozporządzenia, pomoc tę, w tym część tej pomocy, której wypłaty żąda się w późniejszym czasie, należy uznać za „nową pomoc” w rozumieniu art. 1 lit. c) owego rozporządzenia.
- 7) Artykuł 108 ust. 3 TFUE oraz art. 2 ust. 1 i art. 3 rozporządzenia Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 108 [TFUE] należy interpretować w ten sposób, że sąd krajowy może uwzględnić żądanie mające na celu wypłatę kwoty odpowiadającej nowej pomocy niezgłoszonej Komisji Europejskiej, z zastrzeżeniem że pomoc ta zostanie uprzednio należycie zgłoszona tej instytucji przez właściwe organy krajowe oraz że Komisja wyrazi na nią zgodę lub można uznać, iż instytucja ta wyraziła taką zgodę.
- 8) Artykuł 107 ust. 1 TFUE należy interpretować w ten sposób, że dla oceny, czy dane kwoty mają charakter „pomocy państwa” w rozumieniu tego postanowienia, nie ma znaczenia okoliczność, iż kwoty te są dochodzone od organu publicznego, którego budżet jest przeznaczony wyłącznie na zapewnienie jego własnego funkcjonowania, przy czym jest to organ inny niż organ, który jest co do zasady zobowiązany do wypłaty tych kwot na podstawie właściwego uregulowania krajowego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 79 z 8.3.2021.
Dz.U. C 88 z 15.3.2021.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 12 stycznia 2023 r. – Lietuvos geležinkeliai AB/Komisja Europejska, Orlen Lietuva AB

(Sprawa C-42/21) ⁽¹⁾

[Odwołanie – Konkurencja – Nadużycie pozycji dominującej – Rynek kolejowych przewozów towarowych – Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 102 TFUE – Dostęp przedsiębiorstw trzecich do infrastruktury zarządzanej przez litewską państwową spółkę kolejową – Demontaż odcinka drogi kolejowej – Pojęcie „nadużycia” – Rzeczywiste lub prawdopodobne wykluczenie konkurenta – Wykonywanie przez Sąd nieograniczonego prawa orzekania – Obniżenie grzywny]

(2023/C 71/04)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona wnosząca odwołanie: Lietuvos geležinkeliai AB (przedstawiciele: K. Apel, W. Deselaers i P. Kirst, Rechtsanwältin)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Cleenewerck de Crayencour, A. Dawes, H. Leupold i G. Meessen, pełnomocnicy), Orlen Lietuva AB (przedstawiciele: C. Conte, avvocato, i C. Thomas, avocat)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Lietuvos geležinkeliai AB pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską i przez Orlen Lietuva AB.

⁽¹⁾ Dz.U. C 98 z 22.3.2021.